

Flertallets Politik, saa har ganske sikkert Sygeforsikringsloven været den, der først er bleven nævnt. Det var den store Tiltag i Vaadnet, de andre vare mindre betydelige Resultater, idet særligt de to mindre Lønningsslove ikke kunde siges for dette Tings Flertal at have nogen Betydning. Det ændrer mig, at det er dette Resultat, som man er kommen til, der skal være særligt prisværdigt; thi det er mig ikke muligt at se, at man ved at faa Sygeforsikringsloven, som den nu kommer til at foreligge, har opnaaet nogen Sejr for dette Ting eller for Flertallet. Hvis jeg sammenligner den Lov, som nu vedtages, med den Lov, som Regeringen har forelagt, finder jeg, at den i alt væsentligt er Regeringens Lov, og det vilde da have været simplet, at stille sig paa Regeringens Standpunkt og sige: vi tage Regeringens Lov, som den forelaa. Jeg kan egentlig ikke sige, det kan kaldes en Sejr for det Arbejde, som kun enkelte udmærkede Mænd i dette Ting kunne deltage i, naar man indskrænker sig til at tage det, Regeringen har forelagt, og med temmelig stor Sikkerhed kan gaa ud fra, at Regeringen til Slutningen vil gaa ind paa. Hvis jeg sammenligner Regeringens Forslag med det af Landstinget vedtagne Forslag, som nu ogsaa vi skulle til at vedtage, finder jeg, at de Forandringer, der ere gjorte af Landstinget i Regeringens Forslag, ere af en ret ubetydelig Karakter. Naar jeg begynder med det første Stykke, er det, der er foretaget, nogle Forandringer med Hensyn til Sygeforsikrernes faglige og stedlige Begrænsning, men som ikke have været større, end at fra det Øjeblik af, de overhovedet have været nævnte i det Sygeforsikringsudvalg, hvoraf jeg har haft den Ære at være Medlem i nogle Aar, har Højre og Venstre kunnet slutte sig om den, ja den højterede Indenrigsminister har ved Konferencen med Udvalget tiltraadt dem. Jeg kan ikke anse det, som den højterede Minister har tiltraadt, saa snart man gjorde ham opmærksom derpaa, som nogen egentlig Indrømmelse fra Landstingets Side, naar Forslaget kommer tilbage. Et enkelt Punkt skal jeg nævne, fordi det har spillet nogen Rolle, og det er Spørgsmaalet om Fabriksygeforsikring. Der havde vi stillet os saaledes i Folketinget, at der fra Mindretallets Side, det radikale Mindretal, var stillet Forslag til anden

Behandling. Dette Forslag blev udstemt, idet nemlig Højre heri Tinget og den moderate Gruppe enedes om et andet Forslag; men ogsaa dette Forslag har været Landstinget alt for uantageligt. Det er stemt ud, og i Stedet for, er der nu sat en ny Paragraf, som er den nuværende § 5, hvort der er bestemt, at saadanne Fabriksygeforsikring, som nu eksisterer, kunne modtage Tilskud, men tilkommende kunne ikke modtage et saadant. Landstinget anses herved i Folketingets Erklæring for at have løst Spørgsmaalet. Det hørte jeg ogsaa nu, den ærdede Ordfører sige, at det var den Maade, hvorpaa Landstinget havde løst Spørgsmaalet. Det forekommer mig, at det er Udtryk, der ikke kunne bruges over for denne Afgørelse. Sagen er den, at naar man overhovedet gik ind paa at give Fabriksygeforsikrernes Tilskud, maatte man stille sig, saaledes, at man fikrede Arbejderne Indflydelse paa disse Sygeforsikrings Bestyrelse. Man gik desuden ud fra, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor der oprettedes Fabriksygeforsikring, og hvor det var urimeligt, at disse ikke fik Tilskud. Det vilde være Tilfældet i svagt beboede Egne, hvor man vilde oprette en Fabriksygeforsikring, og hvor der ikke var Mulighed for Beboerne at komme ind i en anden Sygeforsikring. Nu har man indrettet det saaledes, at kun de Fabriksygeforsikring, der eksisterer, kunne modtage Tilskud, og derved er man kommen til det ret urimelige Forhold, at hvis der nu f. Eks. i Sylland oprettes en Fabrik i en svagt befolket Egn, og Arbejderne altsaa der slutte sig til denne Sygeforsikring, fordi der ingen anden er, vil denne Sygeforsikring intet Tilskud faa, medens der maaste et Par Mil derfra i en By eller et Sogn vil være en Fabriksygeforsikring, som faar Tilskud. Det forekommer mig at være en Anomali. Jeg kan ikke se, man har løst Spørgsmaalet, man er kun gaaet uden om det; man har ikke villet modtage den Løsning, som dog var god, og som gik ud paa, at Generalforsamlingen skulde være den højeste Myndighed i disse Sygeforsikring. Dette af Højre her i Tinget tiltraadte Forslag har Landstinget stemt ud. Det var Lovforslagets første Stykke. I det andet Stykke ser jeg heller ikke, at der er gjort Forandringer fra Landstingets Side, som kunne kaldes imødelkommende over for dette Ting. Det eneste